

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

לפני כבוד סגנית הנשיא, השופטת כרמלה האפט

התובע: ראובן מייסלוס

נגד

הנתבע: עודד גבאי

פסק דין

בפניי תובענה בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות. לטענת התובע, הנתבע, יו"ר וועד הבית בבניין בו שניהם מתגוררים, פרסם בקבוצת הוואטסאפ של הבניין, מסמך הכולל בחובו לשון הרע, וכן שלח לעירייה מכתב תלונה על אודות התובע, אשר על פי הנתען עולה כדי לשון הרע. עוד לטענתו, הנתבע פרסם בקבוצת הוואטסאפ של הבניין הודעות וכן פרוטוקול דיון, העולים כדי פגיעה בפרטיות התובע.

ובנמצא ;

המסמך שפרסם הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של הבניין איננו בגדר לשון הרע. מכתב התלונה לעירייה עולה כדי לשון הרע, אך מוגן בהגנת סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע. משלוח ההודעות ופרוטוקול הדיון בקבוצת הוואטסאפ של הבניין עולים כדי פגיעה בפרטיות התובע, ומזכים אותו בפיצוי.

רקע

1. התובע הוא דייר המתגורר בבניין שהנו בית משותף, ברחוב משה דיין 7, בעיר אור יהודה (להלן: "הבניין"). התובע ובני משפחתו מתגוררים בדירה 57 הממוקמת בקומה 14 בבניין (להלן: "דירת התובע").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-09-13654 מייסלוס נ' גבאי

2. הנתבע הוא דייר בבניין, המשמש כיו"ר וועד הבית של הבניין מאז שנת 2010.

עיקרי טענות הצדדים

3. התובע טוען כי הנתבע פתח במסע הכפשות ודה-לגיטימציה נגדו, במטרה להציגו כאדם אשר מתלונן ללא סיבה, שכל מטרתו הוצאת כספים מיותרים בגין תלונת סרק.

התובע מוסיף וטוען כדלקמן:

4. במהלך חודש דצמבר 2020, שם לב התובע לרעש חריג שהגיע מחדר המשאבות הממוקם בקומה ה-15 של הבניין, קומה מעל דירת התובע. לפיכך, פנה התובע לנתבע, כיו"ר ועד הבית, בבקשה לתקן את המשאבות לצורך הפסקת הרעש החריג. הנתבע גרר רגליו במכוון בטיפול בנושא, והכין מסמך שכותרתו "טיפול בתלונות דיירי דירה 57 קומה 14 נטע ורובי מייסלוס" (להלן: **"המסמך"**). במסגרת המסמך פורטה תלונתו של התובע באופן מסולף, כאילו הוא הוזה רעשים ומתלונן ללא סיבה, וכן פורטו בו סכומי כסף רבים שהוצאו לטענת הנתבע מחשבון ועד הבית, כפועל יוצא מתלונות השווא, כביכול, של התובע. מסמך זה מבזה את התובע בפני דיירי הבניין, ואף פוגע בפרטיותו ובערך דירת התובע.

5. הנתבע שלח את המסמך בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין, המונה כ-80 משתתפים.

6. לאור התנהלות הנתבע, פנה התובע למודד רעש מוסמך ויועץ אקוסטי, אשר ביצע בדיקות שונות לניטור הרעש וקבע שהרעשים מחדר המשאבות עולים כדי "רעש חזק" לפי סעיף 2 לחוק **למניעת מפגעים, תשכ"א-1961**, ומשכך יש להביא להפסקתו המיידית.

7. מאז, מתנכל הנתבע לתובע בדרכים שונות, בין היתר בגניבת רכוש יקר ערך המצוי בבעלות התובע ואשר אוחסן בגג הבניין, ובאיומים פיזיים ומילוליים. לפיכך, הגיש התובע ביום 22/1/2022 בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד (להלן: **"הבקשה"**) לבית משפט השלום בפתח תקווה כנגד הנתבע וכנגד דייר נוסף המתגורר בבניין. ביום 19/1/2022 התקיים דיון בבקשה, במסגרתו נדחתה הבקשה ונקבע כי לא ניתן לפרסם חומרים מתוך הדיון שכן מדובר בהליך בדלתיים סגורות.

עוד באותו היום, ובניגוד להחלטה בבקשה, שלח הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של הבניין את פרוטוקול הדיון בבקשה. הנושא הפך לשיח היום בעיר, אף בקרב מי שאינם דיירי הבניין.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

8. כחלק ממסע הנקמה שלו בתובע, שלח הנתבע פניות שקריות למחלקות עירייה שונות באור יהודה (להלן: "העירייה"), בין היתר בעניין חריגות בנייה לכאוריות וסיווג שגוי של דירתו, ובכך גרם לתובע נזקים רבים, הן נזקים כלכליים והן פגיעה בשמו הטוב.

9. הנתבע אף נוהג לעקוב אחר התובע באמצעות מצלמות המרשתות את הבניין ולתשאל את הבאים אליו בנוגע לתובע, במטרה לבייש אותו מול הדיירים ולהתנקם בו אל מול גורמים שונים.

10. מעשי הנתבע הובילו בפועל להסתת דיירי הבניין כנגד התובע ואף לאירוע אלימות פיזית בו דייר הבניין תקף פיזית את התובע והוצא כנגדו צו הרחקה.

11. מעשי הנתבע, ובכללם שליחת המסמך בקבוצת הוואטסאפ של הבניין והסתת דיירי הבניין נגד התובע, כמו גם שליחת פניות חסרות בסיס לעירייה, מבזים, משפילים ופוגעים בשמו הטוב של התובע בהתאם לסעיף 1(2) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע"), ועולים כדי פרסום לשון הרע לפי סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

מכאן, שמעשי הנתבע עולים כדי עוולה אזרחית לפי סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, המקנים לתובע זכות לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק. מדובר במספר פרסומים ומעשים אשר כל אחד מהם עומד בפני עצמו, ומקום בו יוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע בתובע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע בכפל פיצוי ללא הוכחת נזק.

12. מעקב אחר התובע באמצעות המצלמות המרשתות את הבניין מהווה בילוש המטריד את התובע, ועולה כדי פגיעה בפרטיותו לפי סעיף 1(2) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

בנוסף, לתובע אין ברירה אחרת אלא לפנות לנתבע בעניינים הקשורים בבניין, לאור היותו של הנתבע יו"ר ועד הבית של הבניין. הנתבע עושה שימוש בפניות אלה ומעביר את תוכן לאחרים, בין היתר באמצעות פרסום המסמך בקבוצת הוואטסאפ של הבניין, באופן הפוגע בפרטיות הנתבע ועולה כדי הפרת חובת סודיות לפי סעיף 8(2) לחוק הגנת הפרטיות.

מכאן, שמעשי הנתבע מהווים פגיעות בפרטיות ומהווים עוולה אזרחית לפי סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות. מדובר במעשים שונים שכל אחד מהם עומד בפני עצמו, ומקנה לתובע פיצוי ללא הוכחת נזק בהתאם לסעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

13. לאור האמור, מבוקש להורות לנתבע לפרסם הודעת תיקון של דברי לשון הרע שפרסם על אודות התובע, בין היתר בקבוצת הוואטסאפ של הבניין ובפני גורמים רלוונטיים בעירייה, וכן לחייבו לשלם לתובע פיצויים בסך של 250,000 ₪.

14. מנגד, טוען הנתבע כי התביעה הנה קנטרנית ונקמנית ודינה דחייה.

הנתבע מוסיף וטוען כדלקמן:

15. הבניין נבנה לפני למעלה מ-20. התובע רכש את דירתו לפני שנים רבות, בידיעה שהיא מצויה בסמוך לחדר המשאבות.

16. תחילה, פנה התובע לנתבע בשל בעיות בלחץ משאבות המים וזרם לא אחיד – בעיה שהתרחשה אך ורק בדירת התובע. הנתבע לא הקל בכך ראש והזמין איש מקצוע, אשר קבע כי המשאבה תקינה אך על מנת לייעל את זרם המים לדירת התובע, הוגבר לחץ המים, דבר שחייב בסופו של דבר את החלפת מיכל המים כולו. העבודות הסתכמו בעלות של 1,700 ₪.

17. לאחר מכן, בעקבות תלונות התובע על רעשים מחדר המשאבות, הוחלף לבקשתו לוח החשמל, מתוצרת סינית לתוצרת אירופאית, בעלות של 372.5 ₪. כאשר התובע טען כי בעיית הרעש לא נפתרה, התברר כי ישנו מצבור אבנית באחת המשאבות הגורם לרעש, ובוצע ניקוי אבנית בעלות של 1,872 ₪. עוד נרכשו לבקשת התובע מבודדים עליהם תשבנה המשאבות בתקווה שהדבר יפחית את הרעש.

בנוסף, ביקש התובע מהנתבע לדאוג לביצוע איטום אקוסטי של חדר המשאבות. אלא שמבירור שערך הנתבע עם חברת המשאבות הסתבר כי איטום כזה, ככל הנראה לא יפתור את בעיית הרעש. משכך דחה הנתבע בקשה זו וציין בפני התובע כי הוא לא יבצע את האיטום על חשבון תקציב וועד הבית, אלא אם לאחר הצבעה של בעלי הדירות בבניין יוסכם על ביצוע איטום שכזה, שאם לא כן, התובע יכול כמובן לדאוג לביצוע איטום שכזה על חשבונו.

18. המסמך נשלח בתום לב על ידי הנתבע, אשר מילא את תפקידו כמי שממונה על תקציב ועד הבית, ופעל בשקיפות מול דיירי הבניין. אין בדברי הנתבע במסגרת המסמך כל טענה אישית כלפי התובע, הנתבע לא האשים את הנתבע בעניין הוצאות הוועד, ובוודאי שלא טען בפני דיירי הבניין כי מדובר בתלונות שווא של התובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

19. הנתבע מעולם לא לקח לחזקתו את חפציו של התובע. יצוין כי התובע הניח את חפציו האישיים בשטח רכוש משותף של הבניין, וזאת ללא אישור או הסכמה של חברי וועד הבניין או של רוב דיירי הבניין.

20. במסגרת הבקשה, נקבע כי לא הוצגו ראיות המלמדות על הטרדה מאיימת מצד הנתבע ונדחתה הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגדו. עניין זה מתווסף לתלונת שווא שהגיש התובע כנגד הנתבע בתאריך 17/12/2021 במשטרה, בגין פגיעה בפרטיות והיזק לרכוש במזיד – אשר נדחתה אף היא.

21. לא מתקיימים בענייננו יסודות עוולת לשון הרע.

22. מבלי לגרוע מהאמור, הרי שעומדות לנתבע הגנות כדלקמן:

- א. הגנה מכוח סעיף 13(9) לחוק איסור לשון הרע – פרסום שהנתבע חייב לעשות על פי דין;
- ב. הגנה מכוח סעיף 13(11) לחוק איסור לשון הרע – פרסום נכון והוגן של מה שפורסם קודם לכן;
- ג. הגנה מכוח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע – שכן הפרסום התבצע במסגרת תפקיד הנתבע כיו"ר וועד הבניין אשר הציג לדיירי הבניין בשקיפות מלאה את טענות התובע מבלי שסילף את העובדות, ועל מנת להביא את הבעיה לפתרון, ככל שכל דיירי הבניין יסכימו על כך, וכל דברי הנתבע הנם אמת לאמיתה. בנוסף, היה בפרסום עניין ציבורי. ככל שיוכח שהפרסום כולל לשון הרע, הרי שמדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש בתובע;
- ד. הגנה מכוח סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע – שכן הפרסום נעשה בתום לב בנסיבות שבהן הנתבע לא ידע על הנסיבות שבהן משתמעת לשון הרע;
- ה. הגנה מכוח סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע - שכן מתוקף תפקידו כיו"ר וועד הבניין מוטלת עליו חובה מוסרית וחברתית לעשות את הפרסום;
- ו. הגנה מכוח סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע – הגנה על עניין אישי כשר;
- ז. הגנה מכוח סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע – שכן תוכן הפרסום מהווה הבעת דעה לגיטימית על התובע. בין היתר, מדובר בביקורת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

- והבעת דעה על פעולות שהתבצעו בפומבי (טיפול במשאבות הבניין).
בנוסף, בפרסומים יש משום עניין ציבורי בקרב דיירי הבניין.
ח. הגנה מכוח סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע – שכן הפרסום מהווה ביקורת של הנתבע על פעולות פומביות והבעת דעה לגיטימית על אופיו, עברו או מעשיו של התובע.
23. הפרסום נעשה בנסיבות האמורות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע ולא חרג מתחום הסביר, ועל כן חזקה שהנתבע עשה את הפרסום בתום לב, מכוח סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע.
24. הפרסום לא נעשה במטרה לפגוע ו/או להזיק לתובע.
25. המעשים המיוחסים לנתבע הנם בבחינת "מעשה של מה בכך", ומשכך עומדת לנתבע הגנה גם לפי סעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין").
26. מעשי הנתבע כללו תיאור עובדתי לגיטימי של הדברים, וזאת במסגרת חופש הביטוי.

המסגרת הראייתית

27. מטעם התובע העידו התובע בעצמו (תצהיר עדות ראשית מטעמו סומן ת/3); מר עמית זינגר (ת/1); מר רן עברון וגב' זמירה רבינוביץ' (שהעידו גם בחקירה ראשית).
28. מטעם הנתבע העידו מר סלמן סופר (תצהיר עדות ראשית מטעמו סומן נ/6); הנתבע בעצמו (נ/8); מר רון לוי (נ/7); ומר גרי דגן (העיד בחקירה ראשית).
29. אתיחס לעדויות ולראיות שהוגשו מטעם הצדדים במסגרת הדיון שלהלן, בהתאם לדרוש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

דיון

לשון הרע

30. עיון בכתב התביעה מלמד כי התובע מבסס את טענותיו בדבר לשון הרע מצד הנתבע, על שני פרסומים: האחד, משלוח המסמך בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין; והשני, משלוח תלונות לעירייה על אודות התובע (להלן יחד: "הפרסומים").

האם הפרסומים הנם בגדר לשון הרע

המסגרת הנורמטיבית – חוק איסור לשון הרע

31. סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים 2(2) עד 15, 55, 58 עד 61 ו- 63 עד 68 לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944".

"פרסום" מוגדר בסעיף 2 לחוק באופן הבא:

"2. (א) פרסום, לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.
(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות –
(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע."

32. "לשון הרע" מוגדר בסעיף 1 לחוק כדלקמן:

"1. לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
 (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

33. באשר לאופן הבחינה האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע, יפים הדברים שנקבעו בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8/2/2012, פסקה 84 לפסק דינו של כב' המשנה לנשיאה [כתוארו אז] השופט א' ריבלין) (להלן: "עניין דיין"):

"כאשר פונה בית המשפט לבדוק האם פרסום מסוים כולל בחובו לשון הרע עליו לבחון את הפרסום בכללותו. משמעות הפרסום נבחנת לא רק על סמך המילים המדויקות שבהן השתמש המפרסם, אלא גם אל מול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ע"א 723/74 הוצאת עתון "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 300 (1977) (להלן: עניין ע"א חברת החשמל); ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 874-876 (2001) ראו גם: (Damon v. Moore, 520 F.3d 98 105-06 (1st Cir. 2008)).

'המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעתים במובן המילולי כפשוטו ולעתים במסקנות מבין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך בידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו' (ע"א חברת החשמל, בעמ' 300).

זאת ועוד, קיומה של לשון הרע נבחן במנותק משאלת אמיתות תוכן הפרסום (עניין אפל, עמוד 617). פרסום יכול שיהיה אמת לאמיתה, ועדיין אם יש בו כדי להשפיל או לבזות – ייחשב הוא ללשון הרע. בשלב זה, אין חשיבות כאמור גם למניע או לכוונה שעמדה מאחורי הפרסום (עניין אפל, בעמ' 17; ע"א חברת החשמל, בעמ' 300-301, 293). ודוק – חוק איסור לשון הרע נועד להתמודד עם הפגיעה שנגרמת לאדם כתוצאה מירידת מעמדו וערכו בעיני הבריות. אין הוא נועד למנוע, להבדיל, פגיעה ברגשותיו של מי שרואה את עצמו נפגע מהפרסום (ראו עניין בכרי, בפס' 35 לפסק דינו של השופט דנציגר).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

זאת ועוד, לצורך הכרעה האם פרסום מסוים מהווה לשון הרע, יש להפעיל מבחן אובייקטיבי. יפים בהקשר זה הדברים שנקבעו בע"א 466/83 אג'מ'אן שאהה, ארכיגמון בכנסיה הארמנית בירושלים נ' הארכיגמון יגישה דרדריאן (פורסם בנבו, 1986, פסקה 7 לפסק דינו של כב' השופט דב לוין):

"המבחן, שבאמצעותו ייקבע אם אכן דברים מסוימים שפירסם פלוני עלולים להוות לשון הרע כלפי אדם פלמוני, אינו מבחן סובייקטיבי. המבחן הוא אובייקטיבי במהותו, לאמור: לא קובע, מה חושב הנתבע המרגיש עצמו נפגע. אלא הקובע הוא, כיצד עלולה החברה לקבל את הדבר שבאותו פירסום..."

כמו כן, "בפרשנות פרסומי לשון הרע לא ייחס בית המשפט חשיבות לשאלה מה התכוון המפרסם להביע בפרסום, שהרי מטרת החוק היא למנוע פגיעה בנפגע, ופגיעה כזאת עלולה להיגרם בין שהייתה מכוונת ובין שלא..." (אורי שנהר דיני לשון הרע, מהדורה שנייה, 2024 – להלן: "שנהר", בעמ' 191).

ומן הכלל אל הפרט
פרסום המסמך

34. אביא תחילה כלשונו את תוכן המסמך:

"טיפול בתלונות דיירי דירה 57 קומה 14 נטע ורובי מייסלוס"

הקומות העליונות 10-14 מקבלות את לחץ המים שלהן מחדר המשאבות אשר ממוקם בקומה 15 לפני העלייה לגג. חדר המשאבות הוקם ע"י חברת מחל משאבות על פי תוכנית יועץ אינסטלציה. עם בניית הבניין ואכלוסו משנת 2000 המערכות הנ"ל עובדות ומתוחזקות עד היום.

במהלך השנים בוצעה החלפה של חלקים עקב בלאי טבעי. בחודש ינואר 2017 הוחלפו גם 2 המשאבות להגברת הלחץ בדגם זהה לאלו שהיו מותקנים.

*בעקבות תלונות השכן רובי מייסלוס על בעיה של לחץ מים וזרם לא אחיד אצלו במטבח, נערכה בדיקה אצל שכנים נוספים בקומה שלו וכן בקומות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

מתחת, אצל שאר השכנים כולל אני שגר בקומה 13 לא הייתה כל תלונה מצדם (ראו סרטונים שצילם רובי אצל השכנים שלו מדירות 58 ו 56).

בכל זאת על מנת לרצות את השכנים ולאור וויכוח שהבעיה שייכת רק לבניין ולא מקומית אצלו, הזמנתי קבלן משאבות אשר הגיע ובדק את המערכת של חדר המשאבים.

הקבלן ראה שהמערכת תקינה ובכל זאת הגביר את הלחץ ע"י שינוי בווסת ודחיפת אוויר למיכל התפשטות.

במכיל ההתפשטות יש פנימית מגומי אשר אחת לכמה שנים מתבלה ואז צריך להחליף את המיכל.

בעקבות דחיסת האויר נוצר חור בפנימית והיה צריך להחליף את המיכל לחדש (בחדר יש 2 מיכלים אשר עובדים בו זמנית).

סה"כ עלות התיקון הייתה **1700 ש"ח**.

*בעקבות תלונות רובי על רעשים שלטענתו הוא שומע מחדר המשאבות אצלו במקלחת ובחדר השינה בקומת הגג עלינו ביחס עם ישראל השכן הצמוד לרובי שגם הקומה העליונה שלו גובלת בקיר של חדר המשאבות.

רובי ביקש להחליף מגען בלוח החשמל מתוצרת סינית למגען אירופאי על מנת להפחית רעש מלוח החשמל.

הבאתי חשמלאי והוא החליף את המגען לתוצרת הגר – אירופאית. העלות **372.50 ₪**.

-בהמשך נערכה פגישה עם רובי ונטע בחדר המשאבים, רובי טען שהרעש שלטענתו הוא שומע נגרם מהמערכת הקיימת בחדר והוא דורש פיתרון.

סיכמנו על כך שנזמין את חברת "מחל משאבות" אשר בנתה את כל חדרי המשאבות בשכונת נווה סביון על מנת לברר מה סיבת הרעשים.

הטכנאי בדק את המשאבות וטען שהמשאבה השמאלית קצת רועשת יותר מהמשאבה הימנית, כנראה בעיה במייסב.

הטיפול הוא פירוק המשאבה ושליחתה לבדיקה וטיפול.

לאחר פירוק המשאבה ובדיקתה, הגורם לרעש במשאבה היתה אבנית שהצטברה מהמים והיא נוקתה.

העלות של התיקון כולל הביקור של הטכנאי **1872 ש"ח**.

לגבי תלונות הדיירים שיש רעש מלוח החשמל, המליץ הטכנאי על החלפת המגענים (שאחד מהם הוחלף כבר) למגענים בגודל מיני מתוצרת "שניידר אלקטריק" אשר אמורים להיות שקטים יותר.

קניתי מגענים והזמנתי חשמלאי להחלפה העלות **418 ₪**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-09-13654 מייסלוס נ' גבאי

על פי בקשת רובי שהמשאבות ישבו על מבודדים (למרות שהם לא נגעו בתושבת הבטון) גם את זה קניתי העלות 130 ₪
עד כה הושקעו בחדר המשאבות העליון 4393 ₪ וכל זה בעקבות התלונות הנ"ל.

הדבר היחיד שאני לא הסכמתי להענות לדרישת הדיירים ואף זה הועלה באסיפת חברי ועד הבית, בקשתם לביצוע איטום אקוסטי של קירות חדר המשאבות משום שזה לא בסמכות ועד הבית לממן את זה, כי מדובר בבקשה פרטית.

אני הגעתי לפגישה ב"מחל משאבות" ושאלתי האם ביצעו איטום כזה בחדר משאבות עליון בבנייני השכונה, התשובה הייתה שלילית.
רובי ונטע גרים משנת 2002 בדירה, הם רכשו אותה כאשר עם ידאו [השגיאה במקור – כ.ה.] בדיוק היכן ממוקם החדר משאבות.
כפי שידאו [השגיאה במקור – כ.ה.] ישראל ואיריס השכנים אשר גרים ממולם ואף הם גובלים בחדר משאבות.

מכיוון שמדובר בדרישה אישית אני אמרתי לדיירים שהם יכולים לבצע את העבודה באופן פרטי ושלדעתי האישית דיירי הבניין לא יתנגדו. (כמובן שזה צריך לקבל את הסכמת הרוב).

לאחרונה פנה אליי פאול מירון וביקש לנסות לעזור בבעיה, הוא הביא הצעת מחיר לקניית פלטות ספוג אקוסטיות, הדרישה של רובי היא שהועד יממן את קניית החומר והוא יבצע את העבודה.

העלות של החומרים 1453.14 ₪

לטענתם זה אמור להפחית את הרעש שהוא טוען שהוא שומע.

אני אמרתי לפאול וגם לרובי אישית שהנושא יוצף להחלטת דיירי הבניין וחברי הועד, מכיוון שזה נושא אשר חייב לקבל הסכמת רוב, כי רעשים יש גם מחדר מכוניות מעליות וגם בפיר של המעליות בזמן נסיעה.
על מנת שלא יגיעו דיירים וידרשו תשובה מדוע זה מומן מכספי הועד ללא אישור.

יש לבצע הצבעה חוקית לנ"ל."

35. המסמך נשלח על ידי הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין בתאריך 14/6/2021 (נספח 2 לתצהירו של התובע (ת/3), כאשר נלווה לו הטקסט הבא, אשר נשלח על ידי הנתבע: "לדיירי הבניין, לאחר סיום טיפול בכל התלונות שהוצפו ע"י דיירי דירה 57 נטע ורובי מייסלוס אני מעביר לכם כפי שהתחייבתי פירוט של התלונות וכן מה שנעשה והעלויות בגין טיפול בנושאים השונים במכתב המצ"ב אשר הועבר לחברי ועד הבית יש את כל הפירוט של מה שטופל על ידינו. כרגע נותר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

נושא אחד שלא בסמכות ועד הבית להחליט לגבי[ן] וזה מועבר אליכם להצבעה ההסכמה או אי הסכמה למימון".

36. משלוח המסמך בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין עולה כדי "פרסום" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

37. המסמך מפרט את השתלשלות העניינים הנוגעת לרעשים מחדר המשאבות, באופן כרונולוגי, במטרה ליידע את דיירי הבניין על אודות הנושא שנוגע אליהם באופן אישי, שכן מימון התיקונים שפורטו במסמך נעשה מקופת ועד הבית, וכן הועלה במסגרת המסמך נושא איטום חדר המשאבות להצבעת הדיירים. באופן טבעי, השתלשלות העניינים כללה התייחסות משמעותית לתלונותיהם של התובע ושל אשתו בדבר הרעש מחדר המשאבות אשר בעטיין עלה הצורך בביצוע התיקונים והאיטום שעמד על הפרק.

לאחר שבחנתי את המסמך, כמו גם הנסיבות שאפפו את פרסומו, העולות מתוך התכתובת בקבוצת הוואטסאפ של הבניין (נספח 2 לתצהיר התובע – ת/3), אינני סבורה כי המסמך עלול, במישרין או במשתמע, להשפיל את התובע או לעשותו מטרה לשנאה, לבזו או ללעג; אין בו כדי לבזות את התובע בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; אין בו כדי לפגוע בתובע במשרתו, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; ואף אין בו כדי לבזות את התובע בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו נטייתו המינית או מוגבלותו.

ודוק; בניגוד לנטען על ידי התובע, הנתבע לא הציג את התובע במסגרת המסמך כמי שהוזה רעשים (נהפוך הוא: מפירוט השתלשלות העניינים ניתן להבין כי אכן ישנו רעש העולה מחדר המשאבות אשר הצריך את ביצוע התיקונים שכבר נעשו), או באופן מבזה כלשהו. ממילא התובע לא הצביע ולא פירט, מה במסמך עולה כדי לשון הרע. אדגיש כי אף אם התובע נפגע מתוכן המסמך, אין בכך כדי להצביע על היותו של תוכן המסמך בגדר לשון הרע, וזאת גם במנותק מכוונת הנתבע שעה שפרסם את המסמך, אשר איננה רלוונטית בעת הבחינה האם הפרסום עולה כדי לשון הרע.

בחינה אובייקטיבית של תוכן המסמך ושל הנסיבות שאפפו את פרסומו, מלמדת כי השתלשלות העניינים, כמו גם יתר תוכן המסמך, הובאו באופן ענייני, שאיננו נופל בגדר לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-09-13654 מייסלוס נ' גבאי

התלונות לעירייה

38. אביא כלשונו את הדואר האלקטרוני ששלח הנתבע אל עו"ד רן אברון, מנהל אגף הגביה בעיריית אור יהודה, ביום 25/1/2022 (ת/2):

"לכבוד עו"ד רן אברון
מנהל אגף הגביה בעיריית אור יהודה
ברצוני לדווח, כי יש עסק פעיל בדירת מגורים בבניין משותף.
הדירה מספר 57 ברחוב משה דיין 7.
העסק פעיל משנת 2019 – זה החל מעסק המפרסם בעיקר באינסטגרם
בשנתיים האחרונות הוא מקיים סדנאות בישול, פירסום ואף אירוח של
סועדים במסעדה שפתח בביתו.
יש לציין שבכל השנים לא שולמו מיסי ארנונה בעסק, אלא כדירה פרטית
רגילה.
מעבר לכך שנפתחה אף תלונה בפקוח על הבנייה בשל סגירות ובניה לא חוקית
וזה בטיפולם.
יש לציין שהעסק הנו רווחי וכי עליו לשלם מיסים כחוק וכנדרש ע"י העירייה
מעסקים אחרים.
במידה ותצטרך דבר מה נוסף אני אסייע.
מצ"ב 2 קבצים לגבי הבעלים והעסק וכתובתו.
אנא אישורך לקבלת מכתבי
בברכה,
עודד גאבי
יו"ר ועד הבית
משה דיין 7"

(להלן: "מכתב התלונה").

39. יצוין כי לטענת התובע, הנתבע הלך בפני גורמים שונים בעיריית אור יהודה על אודות הפעלת עסק בדירת התובע ועל אודות חריגות בנייה בדירת התובע, אולם מכתב התלונה הנו הראייה היחידה אשר צורפה להוכחת תלונותיו אלו.

40. מכתב התלונה עולה כדי "פרסום" כמשמעו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

41. מכתב התלונה נשלח לגורם בעירייה שאיננו מכיר בהכרח את התובע באופן אישי, אולם "פרסום עשוי להיות בגדר לשון הרע אף אם מי שנחשף אליו לא הכיר כלל את התובע. השאלה הרלוונטית היחידה היא האם הפרסום עלול היה לפגוע בשמו הטוב של התובע בעיני אדם סביר שהיה נחשף לפרסום...." (שנהר, בעמ' 227).

במסגרת מכתב התלונה, מייחס למעשה הנתבע לתובע ביצוע של עבירות פליליות, שעניינן בניה לא חוקית ותשלום ארנונה לוקה בחסר. על מנת שייחוס עבירה פלילית לאדם אחר תעלה כדי לשון הרע, "מי שהעבירה מיוחסת לו צריך יהיה להראות כי הפרסום עלול היה לגרום לאחת ההשלכות המפורטות בסעיף 1 לחוק. עם זאת, נראה כי נדירים יהיו המקרים שבהם יקבע בית המשפט שייחוס של ביצוע עבירה אינו בגדר לשון הרע...." (שם, בעמ' 239).

לאחר שבחנתי את הדברים, אני סבורה כי ייחוס העבירות הפליליות לתובע במסגרת מכתב התלונה, המציג את התובע כמי שבנה בניה בלתי חוקית וכמי שמשתמט מתשלום מיסי ארנונה כחוק הגם שהוא מפעיל עסק רווחי בדירתו, על פי הנטען, עלול להשפיל את התובע בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; לבזות את התובע בשל העבירות הפליליות המיוחסות לו; ולפגוע בעסקו של התובע, שכן הצגתו כמי שאיננו שומר חוק עלולה להרתיע לקוחות פוטנציאליים. כל זאת במנותק מהשאלות הנוגעות לאמיתות תוכן מכתב התלונה ולתום ליבו של הנתבע.

אני קובעת אפוא, כי מכתב התלונה כולל בחובו לשון הרע על אודות התובע.

42. משכך, אמשיך ואבחן האם מכתב התלונה חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

האם מכתב התלונה חוסה תחת ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע?

43. אדון כסדרן בהגנות אשר לתחולתן טוען הנתבע.

פרסום על פי היתר או הוראה של רשות מוסמכת או מכוח חובה על פי דין –
סעיף 9(13) לחוק איסור לשון הרע

44. סעיף 9(13) לחוק איסור לשון הרע קובע:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

13". לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

...

(9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור;"

הגנה זו היא הגנה מוחלטת, ולפיכך "בהתקיים אחת החלופות שבסעיף, אין רלוונטיות לשאלה אם הפרסום הוא אמת, אין לבחון אם המפרסם בדק מראש את אמיתות הפרסום או את היסוד הנפשי של המפרסם, אין לבחון את תוכן הפרסום (ובלבד שמתקיימות בעניינו אחת החלופות שבסעיף, ואין להתנות את ההגנה בכל תנאי אחר" (שנהר, בעמ' 355).

45. אשר לחלופה הראשונה, "פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין הוא פרסום שלמפרסם אין שיקול דעת בשאלה אם לפרסם אותו, והימנעות מעשיית אותו פרסום תגרור סנקציה על אותו אדם" (שנהר, בעמ' 356).

בענייננו, הנתבע לא הצביע על חובה חוקית המוטלת עליו, בעטיה שלח את מכתב התלונה, שאחרת הייתה מוטלת עליו סנקציה. משכך, חלופה זו איננה חלה על הנתבע.

46. אשר לחלופות השנייה והשלישית, פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי הוראה של רשות מוסמכת, ופרסום שהמפרסם היה רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור – הנתבע לא הצביע על הוראה או על היתר של רשות מוסמכת כלשהי לעשות את הפרסום, ומשכך אף חלופות אלה אינן חלות על הנתבע.

פרסום נכון והוגן של מה שפורסם קודם לכן –
סעיף 11(13) לחוק איסור לשון הרע

47. סעיף 11(13) לחוק איסור לשון הרע קובע:

13". לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –

...

(1) פרסום נכון והוגן – מלא, חלקי או תמציתי – של מה שפורסם קודם לכן
בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר
כאמור של מה שפורסם בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

תנאי לתחולתה של ההגנה הקבועה בסעיף 13(11) הנ"ל, "הוא שהמפרסם הציג את הפרסום שלו כחזרה גרידא על דברים שנאמרו בפרסום קודם..." (שנהר, בעמ' 367). מפרסם המבקש להסתמך על הגנה זו, "חייב להבהיר בפרסום כי אין הוא מתאר עובדות אלא פרסום קודם" (שנהר, שם). במקרה דנן, תוכנו של מכתב התלונה לא הוצג כחזרה על פרסום קודם, לא במישרין ולא במשתמע, ועולה ממנו כי הנתבע מתאר במסגרתו עובדות. משכך, הגנה זו איננה חלה על הנתבע.

אמת הפרסום –

סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע

48. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"14. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

49. הגנת אמת הפרסום דורשת אפוא הוכחה של שני יסודות מצטברים: הפרסום המהווה לשון הרע היה אמת; וישנו עניין ציבורי בנוגע לאותו פרסום. באשר לנטל הוכחתם של יסודות הגנת אמת הפרסום, "כאשר הוכח פרסומה של לשון הרע – עובר הנטל לנתבע להוכיח את אמיתות הפרסום" (עניין דיין, פסקה 90).

50. באשר ליסוד הראשון – הפרסום היה אמת – הנתבע טוען כי כל האמור במכתב התלונה הוא אמת. עם זאת, טענה זו נטענה בעלמא, מבלי שהובאו ראיות מספקות בדבר אמיתות תוכן המכתב, ובכלל זאת ראיות בדבר טענת הנתבע לפיה התובע מנהל בביתו מסעדה, ובדבר אי תשלום מיסי ארנונה מתאימים על ידו. הנתבע אף לא צירף ראיות הנוגעות לבנייה הבלתי חוקית אותה הזכיר במכתב התלונה. משכך, לא הוכחה בפניי אמיתותו של מכתב התלונה, ואין תחולה להגנת אמת הפרסום במקרה דנן. תוצאת האמור, מתייתר הצורך בדיון בשאלת קיומו של היסוד השני, הוא העניין הציבורי ביחס לפרסום.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

לשון הרע לא מודעת –

סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע

51. סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם

או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע או על הנסיבות שמהן

משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;"

52. הגנה זו "נועדה במקורה למקרים שבהם אדם מפרסם סיפור דמיוני, ובו הוא נוקב בשמה של דמות דמיונית. אם קיים אדם ששמו זהה לשם הדמות הדמיונית, והפרסום הוא בגדר לשון הרע העלולה לפגוע באותו אדם, קמה לו עילת תביעה נגד המפרסם. ההגנה שבסעיף 15(1) תחול במקרה כזה בהתקיים שני תנאים מצטברים: התנאי הראשון מתנה את תחולת ההגנה בכך שהמפרסם לא ידע בפועל על קיומו של האדם שבשמו השתמש, והתנאי השני מחיל מבחן אובייקטיבי, שלפיו ההגנה תחול רק אם המפרסם לא היה חייב לדעת על קיומו של בעל השם שבו השתמש..." (שנהר, בעמ' 642). הגנת סעיף 15(1) סיפא, היינו היעדר מודעות לנסיבות מהן משתמעת לשון הרע, "תחול במקרים שבהם הציבור בכללותו היה מודע לנסיבות העושות את הפרסום לפוגע בנפגע, אולם מסיבות כאלה או אחרות המפרסם עצמו לא יכול היה להיות מודע (כאדם סביר) לאותן נסיבות..." (שם, בעמ' 643).

53. במקרה דנן, הנתבע נקב בשמו של התובע במסגרת מכתב התלונה במודע ובמכוון, על מנת להפנות את הגורמים בעירייה אל התובע. משכך, ההגנה הקבועה ברישא של סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע איננה רלוונטית לענייננו. אף ההגנה הקבועה בסיפא של סעיף 15(1) איננה רלוונטית לענייננו, מקום בו לא נטען (וממילא לא הוכח) כי הנתבע לא יכול היה להיות מודע, כאדם סביר, לנסיבות העושות את מכתב התלונה לפוגע בנתבע.

הנה כי כן, אין תחולה להגנת סעיף 15(1) לחוק איסור לשון הרע במקרה דנן, וזאת מבלי שאדרש לדיון בשאלת תום ליבו של הנתבע בנוגע להגנה זו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

פרסום שנעשה עקב חובה לעשותו –
סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע

54. סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע קובע:

**"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם
או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:**

...

**(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה
חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;"**

55. המרכיב הראשון בהגנה זו, "הוא שהמפרסם עשה את הפרסום מתוך חובה, כאשר חובה זו יכולה להיות "חוקית", "מוסרית" או "חברתית"... העובדה שאדם רשאי לפרסם אינפורמציה מסוג מסוים אינה מעידה שהוא חייב לעשות זאת... חובה לפרסם קמה בדרך כלל בעקבות קיומו של אינטרס לקבל את המידע אצל מי שאליו הופנה הפרסום... החובה המוסרית או החברתית היא אפוא נורמה שהפרתה תהיה התנהגות לא ראויה מנקודת מבט מוסרית או חברתית, גם אם מפר הנורמה לא יהיה חשוף לסנקציה משפטית... יש לדעתנו להכיר בקיומה של חובה לפרסם במקרים שבהם האינטרס החברתי בכך שאדם ימסור לזולתו מידע מהסוג שבגינו הוגשה התביעה חשוב כל כך, עד שיהיה מוצדק לפרסם את הדברים למרות לשון הרע שבהם, גם אם יתברר בדיעבד שתוכן הפרסום אינו אמת" (שנהר, בעמ' 518-519).

במקרה דנן, לא הוכח בפניי כי על הנתבע הייתה מוטלת חובה, חוקית מוסרית או חברתית, לשלוח את מכתב התלונה לעירייה, הן בכובעו כשכן והן בכובעו כיו"ר וועד הבית של הבניין; ספק אם אכן קיימת חובה כזו, ולא הוכח בפניי כי חובה חוקית, מוסרית או חברתית היא זו שעמדה לנגד עיני הנתבע שעה ששלח את מכתב התלונה, בוודאי לאור היכרותו רבת השנים של הנתבע עם התובע ועם דירתו (כך לפי הראיות שהובאו בפניי), ועל המתרחש בה. ממילא, אינני סבורה כי הנתבע פעל בתום לב, המהווה אחד מיסודותיה של הגנה זו. ודוק;

דרישת תום הלב בהגנות סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע "כוללת שני מאפיינים הנוגעים למצבו הנפשי-הסובייקטיבי של המפרסם כאשר עשה את הפרסום. מאפיין אחד נוגע להיבט ההכרתי כשבעניין זה בוחנים את אמונתו של המפרסם בתוכן הפרסום... המאפיין הנפשי השני של דרישת תום הלב נוגע ליחס החפצי מצד המפרסם. פרסום שנועד לשרת מטרות ראויות ילמד על תום לב, בעוד פרסום שנועד לשרת מטרות פסולות ילמד על חוסר תום לב... קיימים שני מאפיינים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-09-13654 מייסלוס נ' גבאי

עובדתיים-אובייקטיביים אשר מלמדים על תום הלב או על היעדרו. המאפיין הראשון נוגע לבדיקת אמיתות הפרסום לפני פרסומו... המאפיין העובדתי-אובייקטיבי השני נוגע לסבירות הפרסום. כאשר פגיעתו של הפרסום אינה חורגת מהסביר, יהיה בכך כדי ללמד כי הפרסום נעשה בתום לב..." (שנהר, בעמ' 458-450).

באופן פרטני לגבי הגנת סעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, נקבע כי תום הלב הנדרש במסגרת הגנה זו, איננו כולל את אמונתו של המפרסם בנכונות הדברים שפרסם (ראו: ת"א (שלום ת"א) 7165/84 פישמן נ' בר-און, פ"מ התשמ"ז(3), 120, 125), שכן "מהותו של תום הלב אינה זהה בכל הגנות תום הלב, והיא מותאמת לכל הגנת משנה..." (שנהר 467).

במקרה דנן, עיתוי משלוח מכתב התלונה (בתאריך 22/1/2022) – מיד לאחר הדיון בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת שהוגשה על ידי התובע (אשר התקיים ביום 13/1/2022), מעורר את הרושם לפיו אין מדובר בצירוף מקרים, וכי מניעיו של הנתבע במשלוח מכתב התלונה היו קשורים בבקשה. הדברים מתחדדים מקום בו על פי הראיות שהובאו בפניי, לתובע ולנתבע היכרות קודמת רבת שנים, שכללה יחסי חברות ושכנות קרובים, לרבות אירוח הנתבע בדירת התובע, והיכרות של הנתבע עם דירת התובע ועם המתרחש בה מזה שנים רבות. אני סבורה כי נסיבות אלה, ובפרט סמיכות האירועים שבין הדיון בבקשה לבין משלוח מכתב התלונה, מלמדות על המטרה שעמדה מאחורי משלוח מכתב התלונה, אשר טמנה בחובה כוונה לפגוע בתובע, שאיננה בגדר מטרה ראויה. כוונה לפגוע שוללת תום לב בנסיבות אלה (ראו: שנהר, בעמ' 466). על האמור יש להוסיף כי לא הוכח בפניי שהנתבע בדק את אמיתות הפרסום לפני פרסומו.

אני קובעת אפוא כי גם ההגנה הקבועה בסעיף 15(2) לחוק איסור לשון הרע, לא חלה בענייננו.

עניין אישי כשר –

סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע

56. סעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם

או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעוניין בו ענין אישי כשר;

57. הנתבע לא טען, וממילא לא הוכיח, מהו העניין האישי והכשר עליו נועד פרסום מכתב התלונה להגן, וכיצד מגן פרסום זה על אותו ענין. ממילא, אינני סבורה כי הנתבע פעל בתום לב בעת פרסום מכתב התלונה, כאמור.

אני קובעת אפוא כי לא חלה בענייננו ההגנה הקבועה בסעיף 15(3) לחוק איסור לשון הרע.

הבעת דעה בתום לב על התנהגות הנפגע בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי –
סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע

58. סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות"

59. מכתב התלונה איננו נוגע להתנהגות התובע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או לאופיו, עברו מעשיו או דעותיו של התובע אשר נתגלו באותה התנהגות. ממילא, נקבע כי על מנת שפרסום יסווג כהבעת דעה, "הדברים צריכים להיות מנוסחים בנוסח ברור, כביקורת או כהבעת דעה" (ע"א 90/49 **בנטוב ואח' נ' קוטיק**, פ"ד ה' 593, 606). במקרה דנן, מכתב התלונה לא נוסח כביקורת או כהבעת דעה, אלא כדיווח עובדתי מובהק.

לאור האמור, כמו גם לנוכח העדר קיומו של יסוד תום הלב, אין להחיל בענייננו את הגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

הבעת דעה על פעולה שנעשתה בפומבי –
סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע

60. סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת – הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;"

61. במקרה דנן, מכתב התלונה לא כלל ביקורת על יצירה שהתובע הציג ברבים או על פעולה שעשה התובע בפומבי, וממילא לא כולל הבעת דעת דעה על אופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של התובע שנתגלו ביצירה או בפעולה שביצע התובע בפומבי. הגנה זו איננה רלוונטית, אפוא, לענייננו.

הגשת תלונה לרשות מוסמכת –
סעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע

62. סעיף 15(6) לחוק איסור לשון הרע קובע:

"15. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(7) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה;

משלוח מכתב התלונה לעירייה מהווה למעשה תלונה שהוגשה "לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

הגנה זו איננה מוחלטת, והיא מותנת בכך שהתלונה הוגשה בתום לב. "עם זאת הפסיקה קבעה כי תום הלב הנדרש במסגרת סעיף 15(8) יש מאפיינים יחודיים מאוד, הנובעים מהצורך לאזן בין האינטרס הציבורי שבקבלת מידע מהציבור על עבירות ומעשים פסולים לבין האינטרס שבשמירה על שמו הטוב של אדם. כוונה לפגוע בנפגע וזדון מצידו של המפרסם ישללו בדרך כלל את קיומו של מרכיב תום הלב הנדרש במסגרת הגנות סעיף 15. אולם בפרשת ריימר (ע"א 788/79 ריימר נ' עיזבון ריימר, פ"ד לו(2) 141,149 (1981)) נפסק כי כוונה לפגוע בנפגע לא תשלול כשלעצמה את ההגנה החלה על הגשת תלונה במשטרה כאשר המתלונן האמין באמיתות הפרסום... היא ההלכה המחייבת כיום..." (שנהר, בעמ' 600).

אשר להיבטים הראייתיים של הוכחת אמונתו או היעדר אמונתו של המתלונן באמיתות התלונה, "על המתלונן מוטל להוכיח כי האמין באמיתות המידע שבתלונה... ואולם מסעיף 16(א) לחוק עולה כי כאשר אדם מגיש תלונה לרשות מוסמכת, והוא אינו חורג בתלונתו מהסביר, קמה חזקה לפיה התלונה הוגשה בתום לב. חזקה זו עשויה לקום אף שתוכן התלונה לא היה נכון או שאמיתותה לא הוכחה. מכאן שכאשר התלונה אינה חורגת מהסביר, קמה חזקה לפיה המתלונן האמין באמיתות תלונתו והתביעה תידחה, אלא אם התובע-הנלון יצליח לעמוד בנטל הראייתי ולהוכיח כי הנתבע-המתלונן לא האמין באמיתות תלונתו..." (שם, בעמ' 601).

במקרה דנן, הגם שמכתב התלונה נשלח על ידי התובע לעירייה מתוך כוונה לפגוע ובזדון, כאמור, באופן השולל את תום הלב ביתר ההגנות לתחולתן טען הנתבע, אין בכך כדי לשלול את תחולת הגנת 15(8). עם זאת, על מנת שתחול הגנה זו, על הנתבע להוכיח כי האמין באמיתות הפרסום, ולחלופין עליו להוכיח כי חלה חזקת 16(א) לחוק איסור לשון הרע, שאז הנטל עובר אל התובע, להוכיח כי הנתבע לא האמין באמיתות הפרסום.

סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע מורה:

"16. (א) הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב."

63. לאחר שבחנתי את הדברים, אני סבורה כי בנסיבותיו של סעיף 15(8), הפרסום – הוא משלוח מכתב התלונה לעירייה – לא חרג מתחום הסביר. ודוק; במסגרת מכתב התלונה נכללו הפרטים ההכרחיים הנוגעים לתלונות שזכרו בו בלבד, ולא נזכר בו מידע חורג שאיננו רלוונטי. יודגש עוד, כי על פי הראיות שהובאו בפניי, מכתב התלונה נשלח לעו"ד רן אברון מהעירייה בלבד,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

ולא הופץ בקרב גורמים נוספים. אני קובעת אפוא, כי לעניין הגנת סעיף 15(8) בלבד, חלה החזקה הקבועה בסעיף 16(א), לפיה הנתבע עשה את פרסום מכתב התלונה בתום לב. מכאן, ובהינתן כי הגנת סעיף 15(8) איננה מותנת באמיתותו של הפרסום, חלה בעניין משלוח מכתב התלונה, ההגנה הקבועה בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, והנתבע איננו חב בפיצוי כלשהו כלפי התובע בגין פרסום זה.

64. בשולי עניין זה אציין כי אני ערה להיותה של הטענה בדבר תחולתה של ההגנה מכוח סעיף 15(8) לחוק איסור הרע בגדר הרחבת חזית, שכן זו נטענה לראשונה בסיכומי הנתבע ולא נטענה בכתב ההגנה. עם זאת, בהינתן כי התובע לא טען להרחבת חזית בסיכומי התשובה שהוגשו מטעמו, וכלל לא התייחס להגנת סעיף 15(8) בסיכומיו, אני מוצאת לקבל את טענת הנתבע בדבר תחולתה של הגנה זו חרף היותה בגדר הרחבת חזית. ממילא, קשה להעלות על הדעת אלו ראיות מפריכות יכול היה התובע להביא במצב דברים בו הטענה בדבר תחולתה של הגנת סעיף 15(8) הייתה עומדת בפניו כבר במסגרת כתב ההגנה.

פגיעה בפרטיות

65. התובע טוען בכתב התביעה כי פרסום פרוטוקולים מהדיון בבקשה בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין; פרסום תכתובת פרטית בינו לבין הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין; והתחקות אחר התובע באמצעות מצלמות הבניין – עולים כדי פגיעה בפרטיות. עם זאת, במסגרת סיכומי התובע נזכרו פרסום הפרוטוקולים ופרסום התכתובת הפרטית בלבד, ואילו נושא ההתחקות אחר התובע באמצעות מצלמות הבניין נשמט, ומשכך דומה שנזנח על ידי התובע.

פרסום פרוטוקולים מהדיון בבקשה

66. סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "חוק בתי המשפט"), קובע כי "לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט".

67. על פי הראיות שהובאו בפניי, בתאריך 19/1/2022 פרסם הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין הודעה, במסגרתה ציין, בין היתר, כי "כפי שתראו בפרוטוקול של התלונה בבית המשפט, הפכתי לבן אדם מסוכן מאוד". היום בדיון פסק השופט על *דחייה* של כל הבקשה כנגדי (בגלל איסור פרסום של חומרים מתוכן הדיון בשל קיום הדיון בדלתיים סגורות) אני לא יכול

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

לפרסם את מה שקרה שם...". (להלן: "ההודעה") להודעה צורף צילום של פרוטוקול הדיון בבקשה במעמד צד אחד, מתאריך 13/1/2022, במלואו (נספח 19 לתצהיר הנתבע – נ/8; עמוד 223 לנספח 7 לתצהיר התובע – ת/3).

יצוין כי דיונים בבקשות למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, אינם נשמעים בדלתיים סגורות כברירת מחדל, אולם השופט רשאי לקבוע כי הליך או דיון יתקיים בדלתיים סגורות. עיון בפרוטוקול הדיון בבקשה במעמד צד אחד, מתאריך 13/1/2022 (להלן: "פרוטוקול 13/1/2022") מלמד כי לא צוין בו דבר באשר להיותו של הדיון בדלתיים סגורות. עם זאת, עיון בפרוטוקול הדיון בבקשה מתאריך 19/1/2022 (להלן: "פרוטוקול 19/1/2022") מעלה כי במסגרת ההחלטה שניתנה בסופו, נקבע כי "מדובר בהליך בדלתיים סגורות ולא ניתן לפרסם חומרים מתוך הדיון" (להלן: "ההחלטה"). מהחלטה זו עולה אפוא כי ההליך, כולו (להבדיל מדיון ספציפי), התנהל בדלתיים סגורות ופרסום חומרים מתוכו נאסר.

חרף האמור בפרוטוקול 19/1/2022, פרסם הנתבע, עוד באותו יום, את ההודעה בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין. גם אם הנתבע חשב שההחלטה התייחסה לדיון שהתקיים ביום 19/1/2022 בלבד, הרי שבמסגרת ההודעה ציין הנתבע, מפורשות, כי הבקשה נדחתה – ובכך פרסם למעשה פרט מידע, "דבר" כלשונו של סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט, מתוכנו של פרוטוקול 19/1/2022, אשר לגביו לא יכול היה להיות לו ספק כי הוא התנהל בדלתיים סגורות.

מכל מקום וכתמתואר, על האמור מתווספת העובדה כי פרסום פרוטוקול 13/1/2022 היה אסור, בהינתן השימוש בלשון "הליך", המצביעה על היותו של ההליך, כולו, לרבות הדיון הקודם שהתקיים בבקשה ביום 13/1/2022, בדלתיים סגורות.

68. סעיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות מורה:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

...

(8) הפרה של חובת סודיות שנקבעה בדן לגבי עניניו הפרטיים של אדם"

69. פרסום ההודעה בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין, כמו גם משלוח פרוטוקול 13/1/2022 בקבוצה זו, עולים כדי "הפרת חובת סודיות שנקבעה בדן לגבי עניניו הפרטיים של אדם", מקום בו במסגרת ההחלטה נקבע כי הליך הבקשה מתנהל בדלתיים סגורות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

אני קובעת אפוא, כי פרסום ההודעה ומשלוח פרוטוקול 13/1/2022 בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין, עולה כדי פגיעה בפרטיות התובע.

פרסום תכתובת פרטית בקרב דיירי הבניין

70. לטענת התובע, הנתבע נוהג לפרסם בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין ובקבוצת הוואטסאפ של וועד הבניין, הודעות אישיות שנשלחו אליו על ידי התובע, אשר מעולם לא אישר או התכוון לפרסמן בקבוצות וואטסאפ.

התובע מפנה בסיכומיו להודעה אחת בלבד, מיום 14/6/2021, שנכתבה ונשלחה על ידו באופן פרטי (ככל הנראה לדייר אחר בבניין בשם פאול), ופורסמה על ידי הנתבע בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין (להלן: "ההודעה לפאול").

וזו לשונה של ההודעה לפאול: "בוקר טוב פאול, תגיד לי אם אתה רוצה לנסות לדבר איתו פעם אחרונה שיטפל כמו שצריך במטרד הרעש? הוא מתעקש להפר את החוק. אני לא מוכן לסבול יותר בגלל שהוא עושה דווקא, זו ממש התעללות. מבחינתי שהועד כולו יתמודד עם הוצאות כבדות של עו"ד וישלם לי גם פיצויים נכבדים בסוף התהליך. אני בטוח שאף דייר בבניין לא יסכים לשלם את כל ההוצאות האלה במקום פשוט לטפל בזה בזול. אם לא ירצה לטפל שם ברצינות במטרד, אני מגיש בימים הקרובים לו ולכל חברי הוועד מכתב התראה ומתחיל להביא אנשי מקצוע לבדיקות ותיקונים של המטרד וליקויים בכל חדרי המשאבות ומאגר המים, ומבחינתי גם רעש המעליות. הוועד באופן אישי ישלם על הדוחות, תיקונים, הוצאות משפט ופיצויים. אם יתחכם ולא יתן לי גישה ישירה לחדרי המשאבות אני יביא פורץ ויטפל בהכל בסטנדרטים שלי, כולל להחליף למשאבות הכי חדישות, יעלה כמה שיעלה".

71. סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות מורה:

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

...

(5) העתקת תוכן של מכתב או כתב אחר שלא נועד לפרסום, או שימוש בתכנו, בלי רשות מאת הנמען או הכותב, והכל אם אין הכתב בעל ערך היסטורי ולא עברו חמש עשרה שנים ממועד כתיבתו; לענין זה, "כתב" – "לרבות מסר אלקטרוני כהגדרתו בחוק חתימה אלקטרונית, התשס"א-2001";

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 13654-09-22 מייסלוס נ' גבאי

העברת ההודעה לפאול, אשר נשלחה אליו באופן פרטי על ידי התובע (וזאת מבלי שאדרש לדיון בעצם העברת ההודעה לפאול מפאול לנתבע – שכן פאול איננו צד לתביעה זו), לקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין, המונה עשרות חברים, עולה לטעמי כדי פגיעה בפרטיות מכוח סעיף 2(5) הנ"ל. ודוק; ברי כי הודעה שנשלחה באופן פרטי, איננה מיועדת לפרסום או למשלוח ללא רשות בקבוצה המונה חברים נוספים.

אני קובעת אפוא, כי פרסום ההודעה לפאול בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין, עולה כדי פגיעה בפרטיות התובע.

72. הנה כי כן, הן משלוח ההודעה ופרוטוקול 13/1/2022, והן משלוח ההודעה לפאול בקבוצת הוואטסאפ של הבניין, עולות כדי עוולות אזרחיות לפי סעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות.

הגנות מכוח חוק הגנת הפרטיות

73. סעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות מפרט שורה של הגנות העשויות לחול על פגיעה בפרטיות לפי חוק זה. הנתבע איננו טוען, לא בכתב הגנתו ולא בסיכומיו, לתחולתן של הגנות כלשהן על הפגיעות שפורטו לעיל בפרטיות התובע. משכך, אינני נדרשת לדון בסוגיה זו, ואפנה עתה לדון בשאלת הפיצוי ההולם בנסיבות העניין.

הפיצוי בגין פגיעה בפרטיות

74. סעיף 29א(ב)(1) לחוק הגנת הפרטיות מורה, כי "במשפט בשל עוולה אזרחית לפי סעיף 4, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, בלא הוכחת נזק".

75. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בתובע כתוצאה ממשלוח ההודעה ופרוטוקול 13/1/2022, הכוללים מידע אישי על אודות התובע (הגם שמשפט אחד בו, הנוגע לבנו של התובע, צונזר), וכתוצאה ממשלוח ההודעה לפאול – שלא יועדה למשלוח בפורום כה רחב – אשר נשלחו כולם בקבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין; את היותה של קבוצת הוואטסאפ של דיירי הבניין פורום בעל תפוצה רחבה אשר החברים בו מכירים כולם באופן אישי את התובע ומתגוררים בשכנות לו; את העובדה כי מדובר בהודעות אלקטרוניות אותן ניתן להעביר הלאה אל גורמים נוספים מספר בלתי מוגבל של פעמים; ומנגד את העובדה כי התובע לא הוכיח נזק כלשהו מעבר לפיצוי הסטטוטורי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 22-09-13654 מייסלוס נ' גבאי

הקבוע בסעיף 29א(ב)(1) הנ"ל, אני מעמידה את הפיצוי לתובע בגין הפגיעות האמורות בפרטיותו, על סך כולל של 20,000 ₪.

סוף דבר

1. התביעה מתקבלת באופן חלקי.

עילת התביעה מכוח חוק לשון הרע – נדחית.

עילת התביעה מכוח חוק הגנת הפרטיות – מתקבלת באופן חלקי.

2. פרסום ההודעה, פרוטוקול 13/1/2022, וההודעה לפאול בקבוצת הוואטסאפ של הבניין, עולה כדי פגיעה בפרטיות, המזכה את התובע בפיצוי ללא הוכחת נזק בסך של 20,000 ₪, אותו ישלם הנתבע לתובע.

3. הנתבע ישלם לתובע הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסך כולל של 10,000 ₪.

4. כלל הסכומים ישולמו בתוך 45 ימים החל מהיום, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא לצדדים את העתק פסק דין כחוק.

ניתן היום, ג' סיוון תשפ"ה, 30 מאי 2025, בהעדר הצדדים.

כ.ה.א.פ.

כרמלה האפט, שופטת, סגנית הנשיאה